

Sygnatura akt VI Ka 134/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 marca 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Barbary Mocek Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 r.

sprawy **S. K.** ur. (...) O.

syna J. i A.

oskarżonego z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 17 października 2018 r. sygnatura akt II K 360/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego S. K. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 134/19

UZASADNIENIE

S. K. oskarżony został o to, że w dniu 20 lipca 2016r w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia gotówką w kwocie 16 430 zł za pomocą wprowadzenia jej w błąd przy zawarciu umowy obejmującej zakup i dostarczenie zamówionego przez nią sprzętu AGD marki B., co w określonym terminie nie nastąpiło, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z 17 października 2018r. sygn. akt II K 360/18 uznał S. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przyjmując, iż wprowadził pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru dostarczenia zamówionego sprzętu, to jest czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 i za to na mocy art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę

8 miesięcy pozbawienia wolności, rozstrzygając o kosztach procesu.

Apelację wniósł oskarżony zaskarżając wyrok, jak to określił w części, zarzucił rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas, gdy sama kara grzywny orzeczonej pierwotnie była adekwatna, bowiem uwzględniała cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku Sąd Okręgowy skazanego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego kary grzywny oraz nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego z uwagi na trudną sytuację finansową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy nie dopatrywał się okoliczności nakazujących orzeczenie poza granicami wywiedzionego środka odwoławczego. Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, wyciągając trafne wnioski w zakresie ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego, dokonał prawidłowej subsumpcji jego zachowania oraz zastosował adekwatną reakcję karną.

Apelujący nie wykazał w istocie w czyn upatruje podstaw złagodzenia odpowiedzialności w kontekście ustaleń dotyczących jego właściwości i warunków osobistych oraz stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

Prawidłowo Sąd orzekający ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego na poziomie wyższym od znikomego, w sprawie trudno też doszukać się okoliczności wpływających na obniżenie stopnia zawinienia, przeciwnie, jak wykazał to Sąd, sposób działania wskazujący na zaplanowanie przekonuje o wyższym niż przeciętny stopniu.

Okoliczności czynu, a to już nie tylko wprowadzenie w błąd, ale też wykorzystanie do tego innej osoby, która miała być niejako gwarantem realizacji umowy, także negatywnie prezentuje sylwetkę oskarżonego. Wreszcie okoliczności po popełnieniu przestępstwa, zwodzenie pokrzywdzonej, podobne lekceważące zachowanie względem toczących się postępowań, tak cywilnego, jak i karnego, roztaczane w nich tezy o zamiarze naprawienia szkody, powielone nawet na rozprawie apelacyjnej w niniejszej sprawie, za czym nie szły żadne działania oskarżonego, przekonują, że cele postępowania nie zostały zrealizowane i dlatego orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju niż przewidziana w zagrożeniu ustawowym typu czynu zabronionego jest niecelowe. Twierdzenia oskarżonego o częściowym wykonaniu umowy również przekonują, że oskarżony nie tylko względem pokrzywdzonej jest bezkrytyczny, ale nawet orzeczenia Sądu w sprawie cywilnej. Owa dostarczona pralka nie była bowiem wywiązaniem się z umowy, nie przedstawił oskarżony żadnych dokumentów, które umożliwiłyby korzystanie z niej wraz z prawem gwarancji, a o skuteczności odstąpienia przez pokrzywdzoną od umowy przekonuje wyrok zapadły przed Sądem Rejonowym w Oświęcimiu w sprawie I C 506/17, który odpowiada również ustaleniom w sprawie niniejszej.

Zdecydowanie niekorzystnie o prognozie społeczno- kryminologicznej świadczy zatem zwodzenie przez oskarżonego tak pokrzywdzonej, jak i organów wymiaru sprawiedliwości, przez okres blisko trzech lat, co do zamiaru naprawienia szkody, a dodatkowo jego uprzednia i następcza karalność wykazane przez Sąd orzekający. Można dodać, że przestępstwa obecnie omawianego oskarżony dopuścił się w niespełna dwa miesiące od uprawomocnienia wyroku Sądu Rejonowego

w Oświęcimiu w sprawie sygn. akt II K 368/16, działając w okresie próby

w sprawie tego Sądu sygn. akt II K 893/13, w trakcie postępowań prowadzonych

w sprawach kolejnych, np. w sprawie Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich sygn. akt II K 892/14 wyrok zapadł siedem dni po dacie czynu.

Przy takim nagromadzeniu okoliczności negatywnych wykluczony jest wniosek, aby cele kary mogły zostać spełnione poprzez orzeczenie kar wolnościowych wobec oskarżonego, a to kary grzywny, czy ograniczenia wolności.

Z kolei przy uwzględnieniu wskazanych okoliczności kara pozbawienia wolności w wymiarze bliskim dolnej granicy ustawowego zagrożenia uznana być musi nie tylko nie za surową, ale wręcz wyważoną, bliska łagodnej.

Prawidłowo Sąd orzekający wykazał, że jedynie kara tego rodzaju może spełnić względem oskarżonego swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, podobnie pozytywnie oddziałując na społeczną świadomość prawną.

Podsumowując, Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów i twierdzeń oskarżonego, w rozstrzygnięciu o karze nie dopatrując się rażącej surowości, dlatego zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk, który stanowi, że w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego (...), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.

Apelację wniósł oskarżony, zatem to on winien ponieść koszty sądowe postępowania odwoławczego, na które składają się wydatki

w kwocie 20 złotych, a także opłata w kwocie 180 zł od kary pozbawienia wolności. Nie można było uwzględnić wniosku apelacji. Twierdzenie oskarżonego o trudnej sytuacji finansowej nie zostało poparte nie tylko żadnym dokumentem, ale nawet uzasadnieniem, zaś uwzględniając wiek i możliwości zarobkowe oraz deklarowaną sytuację osobistą, nie można uznać, aby nie był w stanie bez uszczerbku koniecznego dla utrzymania siebie i rodziny ponieść wskazanych kosztów. Dodać można, że oskarżony korzysta z pomocy obrońcy z wyboru, który nie składał oświadczenia o działaniu pro bono, a co więcej oskarżony deklarował zamiar wykonania kary grzywny, o którą wnosił.